

BŘEZOVÁ KŮRA

ČÍSLO 310

ZÁŘÍ 2022

SLOVO ÚVODEM....

Seigo bojovníci a nováčci kmene Shawnee!

Vy, kteří navštěvujete naše webové stránky, jste jistě zaznamenali, že jsme si v uplynulém měsíci připomněli jedno významné výročí. Večer 11. září 2022 uplynulo přesně 40 let od chvíle, kdy se v Brdech na louce zvané Manády sešlo 11 zástupců pěti kmenů (čtyři z Prahy – Neskenon, Alcatraz, Huroni a Meherin, a jeden ze Zábřeha – Cherokee), a při slavnostním ohni zažehnutém po západu Slunce ustanovili vznik tajného spolku Midewiwin. Tato chvíle ovlivnila nás všechny. Těžko říct, zda by bez Midewiwinu vůbec došlo ke vzniku našeho kmene, ale pokud by i přesto Šavani existovali, těžko by plnili orlí pera, tábořili v týpí a praktikovali ohnivectví včetně pořádání sněmů a dodržování mnoha tradic, které vzešly z HIAWATHOU vedeného kmene Neskenon. Na našich stránkách jsme tedy s hrdostí toto výročí připomenuli a stejně tak učinily i některé další kmeny hlásící se dodnes k těmto myšlenkám. Připomeneme si jej i v tomto čísle Kůry a odkazuje na něj i fotografie na titulní straně (autorem je Imnu), která tentokrát nepřipomíná žádnou naši kmenovou akci za uplynulý měsíc, ale zobrazuje tzv. dakotský kříž – znak českého Midewiwinu.

O zmíněném výročí se mluvilo i na jedné akci, která proběhla na začátku září a účastnili se jí i ohnivci Shawnee, Ksigudanu nebo Žab či šamani zaniklého kmene Cherokee SOEWAH a MAKATAI. Touto akcí byl jubilejní 30. sněm kmene Mazaskazi Wanča (Zlatá lilie). Bylo pro nás jistě přínosné zúčastnit se jiného než šavanského sněmu, užít si jej jako hosté a zapojit se s plnou vervou do jejich tradičního klání O zlato podzimu, v němž se náš Vrabčák dostal až do dvoučlenného finále a vítězství mu jen taktak uniklo.

S novým školním rokem se však samozřejmě opět rozběhla i činnost Shawnee! Nepřekvapivě jsme odstartovali Zahajovačkou, abychom o dva týdny později pokračovali akcí pro tvrdáky – dvoudenní cyklobrigádou s cílem na tábořišti nad Štítý. Nejen o těchto kmenovkách si můžete počíst na následujících stránkách....

Na závěr prvního letošního úvodníku si dovolím jeden šéfredaktorský povzdech - přátelé, přihláste-li se o sepsání nějakého toho článku do Kůry, dodejte jej včas! Oddělení urgencí, upomínek, oprav pravopisných chyb a tělesných trestů jsme z úsporných důvodů zrušili! Bohužel z důvodu čekání na jeden z článků držíte nové číslo s několikadenním zpožděním. Prosím, mějte pochopení 😊

Sa. TAWASUTA

ZAHADOVAČKA

9. ZÁŘÍ 2022

Zahájení nového roku proběhlo u sokolovny ve Zvoli. Sešli jsme se v hojném počtu se zástupci každé družiny a nesměla chybět ani velevážená výprava z kmene Ksigudan.

Akci jsme odstartovali nástupem a přivítáním členů po prázdninách, ale nezdržovali jsme dlouhými proslovy a vrhnuli jsme se na program.

Jako první jsme si zahráli týmovou Kimovku, kdy formou štafety týmy běhaly k místu s předměty a musely si jednu věc zapamatovat a nahlásit týmovému zapisovateli, aniž by to slyšel jiný člen týmu. Na konci se vyškrtala opakující se slova. Hra byla o strategii a poctivosti.

Následovala hra Štíři a Žáby inspirovaná bajkou, kde se Žáby mstily Štírům za porušení slibu a snažily se je "utopit" vystoupením z obruče. Tato hra byla o rychlosti, přesnosti a, jak se na konec ukázalo, také trpělivosti.

Poté se starší rody, tedy Vlci a Káňata, odpojily a proběhly volby rádců družin pro tento rok. Pro Káňata byla zvolena Sedmíkráska a pro Vlky Dredy.

Během voleb se o mladší rody postarala Lasička. Ta si pro ně připravila hru „Na ocasatě“. Hra spočívala v tom, že každá družina vytvořila řadu, ve které se všichni

drželi za pas. První člen byl hlava a poslední ocas celého útvaru. Ocas dostal šátek, který si zastrčil za kalhoty, a tím si vytvořil ocásek. Takto nachystané družiny se rozmístily po hracím poli a hra mohla začít. Družiny měly za úkol si navzájem brát ocásky. Ale brát ocásek mohla pouze hlava. Vždy, když družině někdo ocásek sebral, poslední článek odpadl a šátek předal dalšímu. Když se stalo, že se někdo pustil, odpadla celá odpojená část. Takto se hrálo, dokud nezůstala poslední hlava. Při druhém kole se k mladším připojili i zástupci Ksigudanu. Nakonec se z hry stala sourozenecká bitva, při které se všichni sledující náramně pobavili.

Na závěr, když se nám již začali scházet rodiče, proběhla ještě informační schůzka nejen pro členy o změnách ve vedení oddílu, dolazení dnů schůzek jednotlivých družin a podobně.

Akce byla zakončena mnohohlasnou kmenovou lelatikou.

Dredy & Ra. Lasička

CYKLOBRIGÁDA

24.-25. ZÁŘÍ 2022

Ráno jsme se sešli před gymnáziem. Chvilí jsme čekali na TAWASU-TU a Zvoláky. Za chvilku přijeli a hned po nich přijel i Dominik se Sedmikráskou, kteří měli za úkol odvézt autem věci do Štítů. Potom jsme konečně vyrazili.

Jeli jsme kolem bazénů do Nemile, kolem lokomotivy jsme projeli na cyklostezku v Hněvkově. Chvilí jsme se tam zastavili a kdo potřeboval, zvýšil si sedátko. Cestou na cyklostezce si Vrabčák všiml, že má píchnutý kolo. V Hoštejně šli kluci na kopec k obelisku. A potom si šel Vrabčák opravovat kolo. Nešlo se jim dostat k té duši a zlomili něco, čím se tam měli, dostat. Potom jsme dál pokračovali přes Drozdovskou Pilu. Ve Štítech jsme si vyšlapali kopec a na tábořišti už na nás čekala EHAWIN, Čivava a Dominik. Na oběd jsme měli guláš od Pídi. Potom jsme se pustili do rovnání dřeva v dřevárce. Museli jsme roztrždit dřevo na stavbu a dřevo na pořezení. Všechno jsme naskládali do kuchyně. Týpiovky, které tam byly, jsme také odnesli, a nakonec jsme tahali špalky. Když jsme dokončovali už bylo asi kolem šesté. Tak jsme si postavili stany. Seděli jsme u ohně a jelikož jsme byli všichni docela unavení, tak jsme šli spát v osm.

V noci přšlo a ráno bylo mokro. Přijel Dominik, nasnídali jsme se, zabalili věci a asi v 11 jsme vyjžděli. Cesta vedla z kopce, tak nám to netrvalo tak dlouho. Za

Drozdovskou Pilou si Liška asi chtěla zdřímnout, tak si lehla i s kolem do kopřiv :D. Projeli jsme Hoštejn, u Hněvkova jsme se zastavili chvíli u lokomotivy. V jednu jsme už byli v Zábřehu. Chvilí jsme čekali, až přijede Dominik s věcmi a rozloučili jsme se kmenovou lelawatikou.

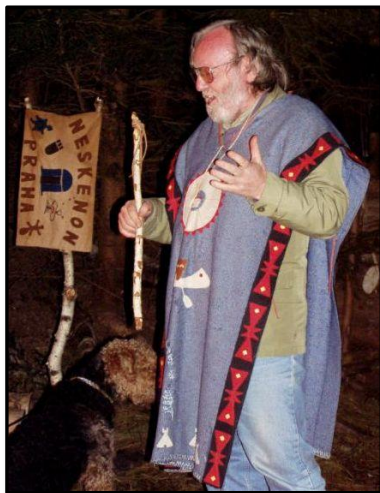
boj. Oheň

40 LET MIDEWIWINU

Místo: brdské Manády, datum: 11. září 1982, čas: cca 19:30....

Pokud bychom měli stroj času, zadání těchto údajů by nás přeneslo k prvnímu společnému ohni, kolem něhož usedli „otcové zakladatelé“ českého Midewiwinu. Právě v té chvíli a na tom místě se začala psát historie, která se v následujících čtyřech dekadách dotkla stovek chlapců a dívek, mužů a žen, zkrátka všech, kteří prošli kmeny, jež se nechaly inspirovat tajemnou krásou obřadů a tradic kmene Neskenon. Patříte mezi ně i vy, bojovníci a nováčci kmene Shawnee!

Díky Midewiwinu (a především pak hlavně díky jeho duchovnímu otci, zakladateli, náčelníkovi a šamanovi pražského kmene Neskenon Ivanu Makáskovi - HIAWATHOVI, viz foto vpravo), mohli všichni ti šťastlivci usadat ke sněmovním ohňům svých kmenů, žádat před zraky svých kamarádů o orlí pera či mistrovství za své vykonané činy, třeba i býti pasováni do stavu šlechticů lesní moudrosti, uléhat na letních či zimních táborech u žhnoucích ohňů ve svých týpích, měřit síly s ostatními kmeny při Velkých hrách, ti vytrvalejší a zarputilejší pak být vybráni do ohnivců-kých kurzů a po jejich úspěšném absolvování se stát nejdříve jedním z několika stovek ohnivců, časem snad jedním z asi osmi desítek wagamedů, nebo nakonec dokonce jedním z dosud pouhých 28 šamanů. Tou zatím poslední v řadě, tedy onou osmadvacátou, se stala nová šamanka Zlaté lilie ČANTEPI, kterou jsme vítali při jejím návratu z vigílií spolu s šamanem WAČINTONKOU za deštivého úsvitu 4. září tohoto roku kousek od Hynčiny. I ona se tak stala nositelkou pomyslné pochodně osvětlující cestu těm, kteří se budou chtít v budoucnu vydat sami po tajemných stezkách, jež je mohou přivést k prožitkům a přátelstvím, na která budou s radostným pohnutím mysli vzpomínat i po mnoha a mnoha letech....

A při příležitosti tohoto kulatého výročí jsme poprosili několik midewiinských pamětníků, aby se oni sami na chvíli zastavili, ponořili se do proudu vzpomínek a podělili se s námi o své zážitky a pocity, o své ohlédnutí zpět či o poselství pro své následníky. Pravda, odezva nebyla příliš velká, přestože se k Midewiinu i v dnešních dnech stále hlásí mnozí z nich (což ostatně bylo znát i na velkém počtu hrdě nošených ohniveckých váčků, které byly k vidění na výročním sněmu Ligy lesní moudrosti). Ale díky alespoň za těch několik pomyslných vlaštovek. Dejme teď slovo třem z nich....

....tou první je šamanka kmene Konestoga **SUSQUEHANNA**, zakladatelka spolku Enčarko:

„V duchu tradice čtyř ohňů, čtyř světových stran, čtyř symbolů a čtyř synů velkého Manitu bude i mé poselství ke 4 x 10 letům Midewiinu.

Vzpomínka první:

Z našeho tajně skautského oddílu Hledači odešel Robur. Dál chtěl jít indiánskou stezkou. A pak dva rádci Dan a Bělásek s nadšením přivítali posilu vedení oddílu LELAŠIKAHA a letní tábor se už konal v duchu orlích per. Na dalším táboře už jsme byli Konestoga a já prožila první měsíc v tipi na Malé Fatře (s LELAŠIKAHEM a roční Bárrou). Pro mě to bylo životní rozcestí. Byl rok 1985 a já věděla a dodnes vím, že jsem se vydala správnou cestou.

Vzpomínka druhá:

Rok 1986, vigilie a první šaman-ka. Díky, AKWIAHU! Tajuplná a mystická noc s myšlenkami předešlých ohnivců mi usnadnila splnění poslání. Pomohla jsem vybudovat ohniveckou Midé tradici v dívčích oddílech. První tábor s děvčaty, s náčelníci Kaničkou příprava sněmu a rituálů, radost hledání a tvoření, to byl kmen Tussilago.

Vzpomínka třetí:

Setkávání Midé v osmdesátkách. To byly noční diskuze u ohňů, pod „velkým totemem“ na Žižkově, v klubovnách...vždycky v utajení! Zápisy přes kopírák na průklepáky na psacím stroji a osobní předávání. Velké hry, Finská stezka, návštěvy v Zábřehu, další pražské kmeny, malebné sněmy na Manádách, plnění orlích per, tisk nových zápisníků, kmenové časopisy, kouzlo výprav a táborů v tipi.

Vzpomínka čtvrtá:

Září 1989 Mšeno. Oficiálně soustředění Československého červeného kříže, ale v Midé to byla Lesní škola pro naše kmeny. Uvolnění owačirů ze škol, utajený program v areálu podnikového tábora a nabitý program včetně návštěvy náčelníka skautů bratra Břicháčka. A pak přišel listopad 1989... konečně svoboda, ale taky trochu ztráta tajemné a nebezpečné výjimečnosti. Byly to krásné chvíle, ale svoboda a mír jsou cennější. Ať nám zůstanou stejně, jako dál hoří oheň Midewiwinu!

A na závěr zpěv šamana:

„Já žila v zemi, kde velký oheň plál, mezi muži, jež zavál sem čas. Na břehu řeky můj dlouhý dům stál. Pak přišel den a řeka zvolala: jdi po proudu níž, vezmi mé jméno a k sestřám jdi blíž! Pořád stojím zde, v kruhu vašich srdcí, já, dcera řeky Susquehanny...“

Dál už jistě budou vzpomínat mladší ohnivci 😊“

....vyslyšeli jsme přání SUSQUEHANNY a necháme promluvit „mladíka“ **WAKIŠAKU**, šamana kmene Ksigudan:

*„Buď zdráv Brachu,
Mohl bych vyprávět a psát celé hodiny i dny,
vždyť jsem to skoro celé prožil.
Před 40ti lety mi bylo 9 let a ještě jsem neměl
ani ponětí o žádném oddíle, kmeni a už vůbec o
Midewiwinu.
Ale již o dva roky později tomu bylo jinak, tedy
ne že bych hned věděl, jak se věci mají, ale na
indiány jsem si již nehrál jen v ulicích města.
Začal jsem chodit na Viktorku do klubovny, kte-
rá se záhy stala klubovnou kmene Oswego a
tam již zaznívala slova jako ohnivec, wagamed,
šaman či Midewiwin.*

Bylo to takové to tajemno, ke kterému se ne každý dostal pod pokličku. Pár let uběhlo a i jeden takový Kašpárek byl vybrán do kurzu ohnivců a pak již jsem v tom zůstal až do dnešních časů. Mnohé se událo, mnohé změnilo, ale myšlenky, které tenkrát ožily, žijí i nadále a to nejen v nás starých pardech.

Nedávno proběhl ohnivecký kurz, jenž byl co do počtu zúčastněných jedním z nejpoměrnějších. Výběr byl, zdá se, správný, neboť mnoho adeptů bylo i vysvěceno.

Vždy, když vidím, že tu káru pořád někdo táhne a přistupují další a další, mám velkou radost a cítím hrdost a pokoru, že jsem toho mohl být a jsem součástí. Často jsem slýchal a vlastně stále slýchám, že jsem divnej, ale co už - jsem divnej rád.

Jak říkám: buďme divní, je to fajn.“

....nezklamal nás ani nám všem dobře známý **AJAGU**, v současnosti wagamed Shawnee, v dřívějších dobách působící v zakladatelském kmeni Cherokee:

„Mecho, přátelé!

Chtěl bych popřát našemu společenství dalších krásných čtyřicet let, aby stále držel naši myšlenku, která mě vždy poháněla vpřed. Dokázala v nás držet a rozvíjet lásku k přírodě, táboření a společenství ohně. Ať naši nástupci v této myšlence pokračují, rozvíjí a předají ji dalším generacím.

S modrou oblohou wagamed AJAGU“

Poslední společný ohnivecký a wagamedský kurz, kterého se účastnili adeпти pěti kmenů, snad ukázal, že AJAGUOVO přání dochází naplnění i v realitě. Z kurzu opravdu vzešli ohnivci a wagamedi nové generace, kteří jsou velkým příslibem pro budoucnost. Zápal a nadšení, s nimiž se s podmínkami kurzu popasovali, dávají naději, že „kult ohně“ má i v dnešní době stále co nabídnout a čím oslovit.

Popřejme tedy Midewiwinu, aby i v budoucnu kráčeli po jeho stezkách ti, kteří budou ctít slova Modlitby ohnivce

*....udržet chci jiskru kmitající
v popel skrytou, otce mého odkaz,
předků našich nepamětné dílo....*

Sa. TAWASUTA

MALEBNOST VE VŠEM ANEB CIT PRO DETAIL

Jak jistě víte, nejsme čistě skautský oddíl, už jen to, že se nazýváme „kmen Shawnee“, o tom něco vypovídá. Vnímám to jako osvobozující – fakt, že můžeme do naší činnosti promítnout hned několik směrů a vybrat si z nich to, co chceme právě u nás rozvíjet. A woodcraft (lesní moudrost) je právě jeden z myšlenkových proudů, ke kterému máme opravdu blízko.

Ernest Thompson Seton (Černý Vlk), který hrál zásadní roli při založení woodcraftu, formuloval devět základních zásad, které by měli dodržovat právě příznivci woodcraftu. Jedna z těchto zásad je mimo jiné „Malebnost ve všem“. Pod tím si představíme ledacos.

Jako první mě napadá souvislost s tábořením v týpí. Ne-táboříme v nich „jen“ proto, že byly dříve obydlím některých indiánských kmenů. Jedním z důvodů to samozřejmě je, ale kdybychom řešili pouze faktickou stránku věci, můžeme taky tábořit v chýších nebo třeba v iglú. Ale právě indiánské stany týpí mají své kouzlo. Upro-

střed hoří čistý oheň, který nám dává teplo, ale uklidní i naši mysl. Spíme v kruhu a po obvodu stanu – díky tomu máme pocit bezpečí a sounáležitosti. Celkový dojem ovlivní také vybavení, které máme v týpí umístěné. Jinak oku lahodí ovčí kůže a hezký kapsář v porovnání s nafukovací matrací a plastovými bedničkami. Samozřejmě nelze chtít všechno hned – výroba stylových doplňků nějakou dobu

trvá a koupě není obvykle levná záležitost. Ale jde to, pokud tomu věnujeme svůj čas a snahu.

Další věcí, která nepochybně utváří malebnost našich táborů, je indiánský oděv. Capote, pestrobarevné šaty, legginy, vzorované košile, bederka anebo dokonce mokasíny? Šaty dělají člověka, jak se říká, a nejinak to je i v tomto případě.

Radost pohledět do bojovně pomalovaných tváří našich bojovníků při přehlídce, na uznané pokývování hlav porotců, když spatří nějaký vlastnoručně vyrobený kus oblečení či doplněk. Věřím, že tento žádoucí trend bude narůstat a „indiánské“ budeme vytahovat z bedniček častěji. Nač jsou patery šaty, které oblékneme jednou.

Ne tak zřejmou složkou týkající se estetiky a malebnosti jsou různé rituály a obřady. Ty v nás probouzejí silné emoce, jsou potravou pro duši. Nebyly by však tak autentické, kdyby se odehrávaly v nevhodném prostředí. Co je slavnostnější – volby náčelnictva na nástupu nebo pomocí mušliček kaurí na sněmu? Zapalování ohně pochodní nebo třením dřev je také mnohem působivější než škrtnutí zápalkou. Vůně bílé šalvěje, kterou šaman očišťuje prostor, navodí zase jinou atmosféru a zapůsobí na naše další smysly. Je to spousta detailů, ale jako celek vykouzlí zážitek, který nás přiměje užít si naplno přítomnou chvíli.

Nehledejme však malebnost pouze v kmenovém životě. Dělejme si radost maličkostmi, které naši duši pohladí. Uvařme si voňavý čaj, zapalme svíčku, pustme si oblíbenou hudbu. Pečovat o prostor kolem sebe vnímám za důležité,

ač i mně samotné to mnohdy dělá problém. V nepořádku a chaosu se cítíme úplně jinak, než když si vytvoříme čistý, útulný prostor. Snažme se tedy rozvíjet smysl pro detail, ale ne na úkor celku. Snažme se inspirovat druhé, pokud si to budou přát. A hlavně si celý proces náležitě užijme. Protože co? Cesta je cíl.

Sg. EHAWIN

PRÁCE NA KLUBOVNĚ NIKDY NEKONČÍ....

Většina z Vás poznala Vlášku na táboře jako dobrodruha, co byl v Amazonii a jako človíčka, co ví hodně o přežití. Já měla to velké štěstí, že jsme se stali i díky jeho návštěvě na táboře opravdu dobrými přáteli. Hodně jsme si povídali, a tak přišla řeč na všechno možné okolo oddílu, a tak i o starostech kolem klubovny. Po návratu z tábora mi zavolaal, jestli se může na klubovnu přijet kouknout. Já tam zrovna vybalovala dovezené věci, tudíž to nebyl problém. Myslím, že každý, kdo na klubovnu přijede poprvé, vidí, jak starý barák to je a co práce na něm je, ale to nejpod-

statnější byl a je teď štít mezi střechami, který je v dezolátním stavu a díky kterému nám teče při deštích voda po zdi (trápilo mne to od prvopočátku, co jsme začali klubovnu opravovat). Další trable jsou pak s přístřeškem u dílny, který je trouchnivý a padá, a co ještě tlačí, je světlo na půdě. Věci na opravu je tam mnohem víc (okapy, trámy na půdě, střecha nad kůlnou...), ale štít, přístřešek a bezpečná půda a úklid všeho nepořádku, co se zase nasbíral, bylo něco, co jsem ještě chtěla dotáhnout. Mít za sebou zkrátka „čistý stůl“. Vraťme se ale k první návštěvě Vlášky na klubovně. Jeho reakce byla pro mne překvapivá ... „Hele, na to si troufnu, to dáme a bude to“. Věřila jsem mu, že nemluví do větru, ale až časem jsem pochopila, že by se klidně mohl jmenovat „FERDA MRAVENEC – práce všeho druhu“. Pojdme ale popořádku.

12.8.2022 se mi ozval pan Vlastík Hošek ze Šumperka – elektrikář, který chce pomoci se světlem na klubovně. Po jeho odjezdu svítíme na vypínač na chodbě zároveň i na půdě nad dílnou. Už žádné baterky nebo mžourání ve tmě a tápání rukama 😊 ... WAŠTE, Vlastíku.

29.8.2022 Po počátečních potížích s časem (bohužel nemoc nechodí po horách, ale po lidech) jsme se sešli na klubovně. Jdeme na to. Je to krok dopředu, ze kterého je jen jedna cesta – ta

vpřed. Nejprve jsme oddělali pár tašek, aby Vláška vylezl ven a kouknul se zblízka na stav štítu. Sundal všechny ty tašky, co tam spíš držely už jen na dobré slovo – zkrátka už byl nejvyšší čas s tím něco udělat. Byla jsem mu k ruce jako jeho Leontýnka (podrůžka). Bohužel se u toho také zjistilo, že stabilita štítu není nic moc, což je malinko komplikace, ale teď se poprvé ukázal Ferda skrytý ve Vláškově – chvíli se zamyslel a vymyslel, jak z toho ven. Jen na to bude potřebovat nějaké věci, takže to necháváme na zítra.

svém místě přichycené pěnou (ne na holení) a poté připevněné a zankovány. Odcházíme opět za tmy a ve střeše je stále díra zadělaná plachtou, což je známka, že ještě nejsme u konce, ale máme super pocit z toho, co se nám dnes povedlo.

30.8.2022 Hned jako první se Vláška pustil do zpevnění štítu, abychom se ho nemuseli bát dotknout. Pak na pevné zemi naohýbal plechy (které jsme dostali od jeho firmy - děkujeme) na míru, aby sedly přesně, jak je potřeba. Už teď se ukazuje jeho všestrannost. Vedle zedníka, pokrývače tu máme plechařinu, a vím, že nás čeká ještě dřevo, na které se sám těší nejvíce. A to jsme na začátku 😊. První plechy jsou již na

31.8.2022 Dnes by měl jít Vláška na střešinu naposledy střechou. Nejprve musí dostat vršek na již připevněné plechy... tomu se moc nechtělo, ale nakonec ho přemluvil. Pak přišla na řadu taková zvláštní fólie, která zaručí, že nebude zatíkat mezi štítem a taškami. Sice to zpočátku vypadalo, že neví, jak to patří, ale věřte mi, věděl to naprosto přesně 😊. Opět za tmy jsem ještě zametla a uklidila pů-

du, aby šel všechen prach ven tou velkou dírou ve střeše, než ji zaděláme. Po dnešku už budeme pracovat pouze z venku ze žebříku.

1.9.2022 Čtvrtý den – finišujeme. Dnes je tu Vláda za zedníka 😊. Nahodil zadní půlku štítu a opravil přední část, co to šlo. Zdá se to rychlovka,

ale zas tak rychlé to nebylo. Přece jen se nedalo namíchat to najednou, a tak to bylo několikrát nahoru a dolů, a přesto, že jsem mu byla k ruce, tak drtvivá většina byla na něm. Večer odcházíme unavení, ale naprosto spokojeni. Přiznám se, že mi až druhý den došlo, že je to fakticky hotové 😊

A tím jsme neskončili

WAŠTE, Vláďo.

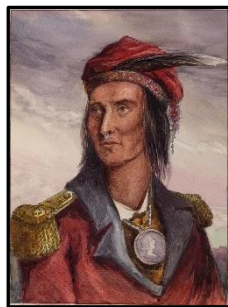
Sa. WATOKNAPA

INDIÁNSKÁ HISTORIE

Tekumsehova kletba – skutečnost či mýtus?

Šavanského náčelníka Tekumseha jistě není třeba většinou z vás představovat. Kniha pojednávající o jeho životě se stala zdrojem inspirace při založení našeho kmene a pokud jste ji četli (anebo alespoň stručný životopis na stránkách našeho časopisu – viz např. Březová kůra č. 246), pak víte, že jeho životním snem bylo vytvoření mezikmenového svazu, který by byl schopen vzdorovat lavině bílých přistěhovalců zabírající stále nová a nová indiánská území. Toto úsilí zmařila bitva u Tippecanoe, k níž došlo 7. listopadu 1811. K indiánské vesnici Prophetstown, která byla jakýmsi střediskem tvořící se indiánské konfederace, přitáhlo americké vojsko vedené generálem Harrisonem. Sám Tekumseh nebyl v té době v Prophetstownu přítomen, neboť objížděl další a další kmeny a vyjednával s nimi o jejich připojení se ke konfederaci. Jako svého zástupce určil svého bratra Tenskwatawu, který měl za úkol vyhnout se vojenskému střetu do doby, než bude konfederace schopná se americkým jednotkám postavit. Tuto dohodu však Tenskwatawa porušil, indiánské oddíly Harrisona napadly. Přes počáteční moment překvapení byl jejich útok odražen a po vítězné bitvě vojáci Prophetstown vypálili.... Sám Tekumseh umírá v bitvě u Temže o dva roky později.

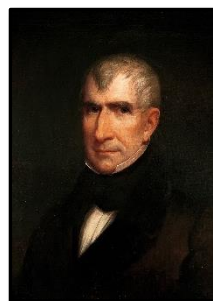

Nedávno jsem na internetu narazil na zajímavou a mně dosud neznámou informaci. Týkala se tzv. Tekumsehovy kletby. Některé prameny ji přisuzují jeho bratrovi Tenskwatawovi, nejasnosti panují také ohledně jejího časového zařazení – dle některých zdrojů byla vyřčena právě po bitvě u Tippecanoe (odtud její jiný název Curse of Tippecanoe), dle jiných až v době Tekumsehova skonu. Při důkladnějším pátrání jsem však zjistil, že nejenže není historicky doložena, ale téměř jistě se jedná o jednu z tzv. *urban legends*. První doložená písemná zmínka o této kletbě totiž pochází z doby, kdy od Tekumsehovy smrti uplynulo téměř 120 let, a souvislost s šavanským náčelníkem či bitvou u Tippecanoe zde dokonce není vůbec zmíněna. Jistý Robert Ripley ve své populární novinové rubrice *Believe it or not!* (česky Věřte nebo ne!) poukazoval na různé zajímavosti, neobvyklé sportovní výkony či podezřelé historické souvislosti. Roku 1931 zde Ripley snad poprvé zmínil zajímavé pojítko mezi pěti americkými prezidenty,

kteří zemřeli v průběhu vykonávání svého prezidentského úřadu. Že bude tato řada ještě pokračovat, nemohl autor tohoto zamyšlení v té době tušit....

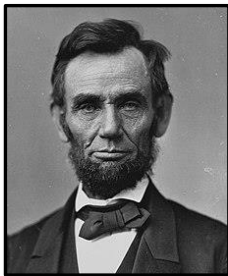
Co je tedy předmětem této „kletby“? Přívrženci teorie o Tekumsehově kletbě tvrdí, že v reakci na porážku indiánské konfederace náčelník proklet všechny americké prezidenty, kteří budou zvoleni v roce dělitelném dvacítkou - tato kletba jim slibovala předčasnou smrt v úřadě. Zajímavá je pro ně jistě také skutečnost, že první její obětí se měl stát právě William Henry Harrison, tedy přemožitel indiánů od Tippecanoe, který byl zvolen prezidentem Spojených států v roce 1840. Jeho skon byl první z poměrně dlouhé řady, kterou přece lze jen těžko považovat za zcela náhodnou. Podívejme se na tyto nešťastníky blíže....

William Henry Harrison – za 9. prezidenta Spojených států zvolen 2. prosince 1840, tohoto úřadu si však příliš dlouho neužil. Inaugurován (tedy slavnostně uveden do funkce) byl 4. března 1841, den to prý byl chladný a deštivý, Harrison však chtěl dostát své pověsti hrdiny, a tak vystaven nástrahám počasí bez teplého kabátu a klobouku vedl dvouhodinový proslov, po kterém se ještě vydal na inaugurační projížďku ulicemi Washingtonu. Není divu, že se u něj záhy projeví známky nachlazení.

Další zhoršení svého zdravotního stavu si přivodil 24. března, kdy opět nedostatečně oděn vyrazil do ulic, kde jej zastihla náhlá bouře. Setrvání v mokrém oděvu i po návratu do Bílého domu vedlo k postupnému zhoršení prezidentova zdraví. 26. března si poprvé pošle pro lékaře, i přes jejich péči se však zdraví osmašedesátiletého muže nelepší a 4. dubna 1841, tedy po pouhém měsíci úřadování, Harrison umírá na zápal plic.

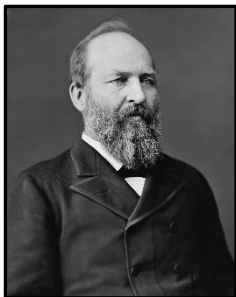
Abraham Lincoln – 16. americký prezident byl zvolen 6. listopadu 1860. Spojené státy byly v době jeho prezidentského úřadu zmítány občanskou válkou, v níž se

postavily jižanské státy, jejichž převážně zemědělsky založené hospodářství stálo na využívání otrokářství, bohatému průmyslovému severu, který otrokářství odmítal. Lincoln stál na straně vítězného severu. Své první prezidentské období úspěšně dokončil a v březnu 1865 se stal vítězem i v následujících volbách. Krátce poté, 14. dubna 1865, byl střelen zezadu do hlavy v lóži Fordova divadla rukou atentátníka – jižanského fanatika

a známého herce onoho divadla Johna Wilkese Bootha. O den později na následky atentátu Lincoln umírá.

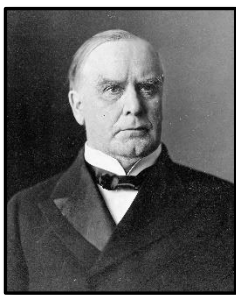
James Abram Garfield – 20. prezident Spojených států byl zvolen roku 1880 a podobně jako Harrison, ani on si úřad prezidenta příliš dlouho neužil. Stal se dru-

hým americkým prezidentem, který ve své funkci skonal následkem atentátu. 2. července 1881 byl dvakrát střelen zezadu atentátníkem v budově washingtonského nádraží. Následovala snaha lékařů o jeho záchranu, při níž se však žádnému z nich nepodařilo najít v zádech druhou kulku, a to ani přes použití nového vynálezu – detektoru kovů Alexandra Grahama Bella (mj. vynálezce telefonu či gramofonu). Při těchto operacích byly nedostatečně dodržovány zásady sterility a hygieny, do

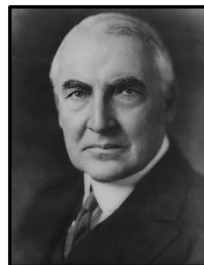
těla zraněného prezidenta se dostala infekce a ten v pozdních večerních hodinách 19. září 1881 umírá.

William McKinley – v pořadí 25. prezident USA byl podruhé zvolen do úřadu 6. listopadu 1900. Ačkoli byl prezidentem všeobecně oblíbeným, neuniknul ani on atentátu. Anarchista Leon Czolgosz si na něj počkal na Panamerické výstavě pořádané v Buffalu. Svůj útok si naplánoval už na 5. září 1900, ale nepodařilo se

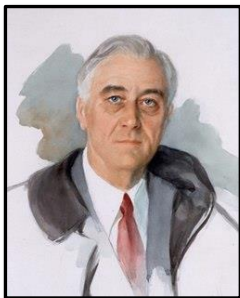
mu dostat k prezidentovi tak blízko, aby si byl jistý svým úspěchem. O den později už svůj plán vykonal – z bezprostřední blízkosti zasáhl prezidenta dvěma výstřely na schodech koncertní síně Temple of Music v areálu výstaviště. Ani tentokrát se nepodařilo lokalizovat druhou kulku. Ironií osudu je, že na výstavě byl prezentován nový vynález - rentgen, který by s jejím nalezením mohl pomoci. Nebyl však bohužel použit. McKinley na následky zranění umírá 14. září.

Warren Gamaliel Harding – americký prezident s pořadovým číslem 29 byl zvolen 2. listopadu 1920. Ačkoli byl v době výkonu prezidentské funkce vcelku oblíben, jeho prezidentství bylo doprovázeno mnoha skandály, podezřeními z páchání korupce a nijak stabilní nebylo ani jeho rodinné zázemí. Všeobecně je dnes řazen k nejhorším prezidentům v historii USA. Na konci července 1923 jako první americký prezident navštívil Kanadu, při návratu 27. července bě-

hem zastávky v Seattlu spěšně ukončil svůj projev na půdě tamní univerzity a večer ulehнул do postele se známkami celkové vyčerpanosti a s podezřením na potíže trávicího traktu. Po krátkotobém zlepšení následoval přesun do San Franciscu do hotelu Palace, kde došlo opět ke zhoršení stavu. Prezidentovi byl diagnostikován také zápal plic. 2. srpna 1923 ve večerních hodinách došlo ke kolapsu a prezident umírá, oficiálně na zástavu srdce. Vdova však nedala souhlas k vykonání pitvy a časem se objevily spekulace ohledně cílené otravy....

Franklin Delano Roosevelt – 32. prezident USA byl jako jediný v historii zvolen do úřadu hned čtyřikrát po sobě, jako první však až po zveřejnění Ripleyho článku. Věděl o něm? Své třetí úspěšné volby vyhrál 5. listopadu 1940, a tak i on „splnil“ základní předpoklad Tekumsehovy kletby. Svět se v „jeho“ době utápěl ve 2. světové válce, a tak i Roosevelt byl vystaven mnoha těžkým zkouškám,

kterými bezpochyby prošel. Na rozdíl Hardinga je historií oceňován jako jeden z nejlepších amerických prezidentů. Konce války se však nedožil. Zemřel záhy po svém čtvrtém zvolení, dva měsíce po návratu z jaltské konference, která řešila poválečné uspořádání Evropy a ustavení Organizace spojených národů. Smrt přišla náhle – Roosevelta postihla 12. dubna 1945 mozková mrtvice ve chvíli, kdy malířka vytvářela jeho portrét (viz nedokončený obraz vlevo), zemřel později téhož dne.

Po Rooseveltově smrti bylo uzákoněno, že žádný budoucí kandidát nemůže být zvolen americkým prezidentem více než dvakrát za sebou.

John Fitzgerald Kennedy – 35. americký prezident je známý také pod svými iniciálami JFK a prezidentské volby vyhrál 8. listopadu 1960. Ve svých 43 letech se stal historicky nejmladším vykonavatelem svého úřadu. Během jeho úřadování eskalovala tzv. studená válka (invaze v zátocě Sviní, karibská krize, stavba Berlínské zdi, válka ve Vietnamu) i rasové pnutí v USA (segregační zákony, hnutí Martina Luthera Kinga). Naplno běžel také souboj mezi SSSR a USA v dobývání vesmíru. Mladý šarmantní prezident a jeho atraktivní manželka Jacqueline udávali módní trendy a plnili stránky prestižních časopisů. O to větším šokem byl nejen pro americkou ale i celosvětovou veřejnost pátek 22. listopadu 1963, kdy svět obletěla zpráva o atentátu spáchaném na Kennedyho v texaském Dallasu. V rámci kampaně pro

další volební období projížděl s manželkou dallaskými ulicemi v otevřené limuzině, když po něm pravděpodobně z budovy bývalého knižního skladiště několikrát vystřelil Lee Harvey Oswald. Půl hodiny po atentátu byl prezident v místní nemocnici prohlášen za mrtvého. Dva dny poté je při převozu do věznice za přítomnosti televizních kamer sám Oswald zastřelen, a tak detaily jeho pravděpodobného činu zůstávají dodnes ne zcela objasněny a jsou předmětem mnoha konspiračních teorií.

Ronald Wilson Reagan – 40. POTUS (obecně užívaná zkratka z President of the United States) zvolený 4. listopadu 1980 do našeho výčtu vlastně nepatří. I na něj byl během výkonu funkce spáchán atentát, kdy jeho samotného, jeho tiskového mluvčího a dva policisty postřelil 30. března 1981 psychicky vyšinutý atentátník John Hinckley jr. Střela však o kousek minula srdce a zasáhla „jen“ levou plíci. Touto událostí, zdá se, byla údajná Tekumsehova kletba na osmý pokus zlomena. Samotný Reagan zemřel dlouho po uplynutí svého volebního období, konkrétně až v roce 2004 ve věku 93 let na následky Alzheimerovy choroby....

Dalšími dvěma prezidenty zvolenými v „kritických“ letech 2000 a 2020 byli George Walker Bush a nynější prezident Joe Biden. Bush stále žije a Biden i v době psaní tohoto článku vytrvale úřaduje. Odpustil tedy Tekumseh bílým kolonizátorům a odvolal svoji dávnou kletbu? Anebo je vše jen souhrou náhod a žádná kletba ve skutečnosti neexistovala? To je asi vzhledem k výše uvedené zmínce o Ripleyho „otcovství“ celé tzv. kletby přece jen ta pravděpodobnější varianta. Celý příběh je však bezesporu zajímavý a být žhavým kandidátem na prezidentský úřad v USA, asi bych si rozmyslel, v kterém roce bych byl ochoten kandidovat 😊

Zdroje: wikipedia.org, zoom.iprima.cz, www.coopertoons.com

Sa. TAWASUTA

BÍLÁ BIZONÍ ŽENA

My, Lakotové, jsme známí proroctvím o teleti bílého bizona. Toto proroctví pramení z posvátného vaku, který nám před více než dvěma tisíci lety přinesla Bílá bizoní žena spolu s posvátnou dýmkou míru. Příběh začíná, když se Bílá bizoní žena, jak ji dodnes Lakotové nazývají, zjevila dvěma bojovníkům. Byli

zrovna na lovu bizonů v okolí Black Hills v Jižní Dakotě a uviděli velkou postavu přicházející k nim. Z dálky pozorovali, jak se k nim blížilo bílé bizoní tele, když se ale stvoření přiblížilo, mělo podobu krásné indiánské dívky.

Jednomu z bojovníků proletěly myslí nekalé myšlenky. Dívka mu pokynula, aby přistoupil blíž, ale jakmile udělal krok vpřed, jeho tělo zachvátil černý oblak. Když se černota vypařila, bojovník padl k zemi bez jediné kapky krve. Když to viděl jeho druh, klekl si, sepal ruce a začal se modlit. Zatímco se bojovník modlil, bílý bizon, přeměněn do podoby indiánské dívky, ho vyzval, aby se vrátil zpět ke svému kmeni. Má varovat svůj lid, že se bizon za čtyři dny objeví a donese posvátný vak. Bojovník vykonal vše přesně dle pokynů. Vrátil se do rodné vesnice a shromáždil stařešiny a všechny lid do poradního kruhu a sdělil jim vzkaz od dívky.

A jak slíbila, tak se také stalo. Lidé si povídají, že tenkrát sestoupil oblak z nebe a z něj se vynořil bílý bizon. Jakmile se dotknul země, proměnil se v krásnou Indiánku třímající v rukou posvátný vak. Vzkročila do kruhu plného bojovníků a z úst se jí linula slova posvátné písně, když kmeni předávala posvátný vak. Čtyři dny strávila dívka mezi Lakoty, předávala jim své znalosti o obřadech, vysvětlovala jejich význam. Naučila je sedm posvátných ceremonií – jedna z nich byla rituální potní chýše nebo také rituál očištění. Další byl obřad pojmenování, kdy dítě dostalo své jméno. Třetí byla léčící ceremonie. Čtvrtý rituál se týkal spojování

rodinných kruhů, vytváření příbuzenských pout a adopce. Pátý byl obřad svatební. Šestý byl hledání vize. A poslední, sedmá ceremonie, kterou je dívka naučila, byl slavnostní tanec slunce, kterého se účastnil celý lakotský národ.

Přinesla nám sedm posvátných obřadů a naučila náš lid různé písně a tradiční způsoby. Přislíbila, že dokud budeme tyto tradice zachovávat, zůstaneme opatrovatelé této posvátné země. Jestliže o ni budeme pečovat, náš národ bude žít a prospívat.

Když byla s učením hotová, odešla stejně, jako se tu zjevila. Vyšla z kruhu a když odcházela, otočila se se slovy, že se jednoho dne pro vak, který donesla, vrátí. Do nynějška nepřišla, ale dodnes všichni známe posvátnou dýmku, kterou přinesla Bílá bizoní žena. Dýmka je uchovávána v indiánské rezervaci Čejenů v Jižní Dakotě. Schraňuje ji muž označovaný jako ochránce Dýmky bílého bizoního telete a jeho jméno je Arvol Looking Horse (viz obrázek vpravo).

Když Bílá bizoní žena přísahala, že se znovu objeví, vyřkla několik prorocství. Jedno z nich bylo, že narození mláděte bílého bizona bude znamením jejího návratu. Vrátí se a očistí svět od zlého a přinese zpátky harmonii a rovnováhu.

Zdroj:

www.thepeoplespaths.net/lit/bufwoman.htm

Z anglického originálu přeložila Sg. EHAWIN v rámci plnění mistrovství Písmák

DĚNÍ U MOHAWKŮ

ZÁŘÍJOVÉ KANYŠTICE, 9.-11.9.2022

První výprava v tomto roce proběhla kvůli špatnému počasí v Myšticích (neboli tzv. Kanyšticích). V pátek jsme se kolem 16 hodin sešli v klubovně v počtu 22 lidí a po naskládání věcí ke Kanymu do auta jsme se přesunuli na autobusové nádraží, odkud nám jel v 16:46 autobus. Po příjezdu do Myštic jsme pomohli Kanymu vynosit

věcí z auta. Když jsme je vynosili, byl nástup. Protože na této výpravě bylo spoustu nováčků, tak jsme si prošli okolí chaty, aby všichni věděli, kde co je. Následně na to jsme šli do chaty, kde jsme rozdělili jídlo, dali si batohy na místa, kde jsme je měli celý víkend, a připravili věci na večeri (vlastní). Následovalo plnění stezek, zaučování nováčků a procházení orlích per. Před koncem tohoto programu přijel Samotář. Nakonec jsme se převlékli do pyžam, vyzubili se a šli jsme spát.

V sobotu jsme vstávali kolem 7 hodin a šli na rozcvičku. Po rozcvičce jsme uklidili spaní, připravili věci na snídani, nasnídali se (byla míchaná vajíčka), udělali hygienu a Bílí jeleni se Žlutými vlky šli jezdit na loď, Modré želvy šly řezat dříví

a služba (Hnědí medvědi) šla vařit oběd. Po příjezdu Imnua jsme si šli zahrát nějaké seznamovací hry (např. jsme udělali kruh, jeden stál uprostřed a řekl „Mám domácího mazlíčka.“ a každý, kdo má doma nějakého domácího mazlíčka, tak se musel postavit někam jinam, a kdo si nenašel místo, tak zůstal

uprostřed). K obědu byla polévka „Ramen“ a následoval polední klid. Když skončil polední klid, Modré želvy a Hnědí medvědi šli na loď a ostatní vařili večeři nebo sekali dříví. Protože začalo pršet, tak jsme se přesunuli do chaty a hráli hru (spočívá v tom, že jsme si zavázali oči a museli jsme sestavit nějaký tvar). Kvůli dešti si Hnědí medvědi a Modré želvy nezkusili záchranu pomocí házečního pytle, takže díky tomu, že později pršet přestalo, si to mohli jít zkusit. Následovala večeře (bylo rizoto). Když jsme dojedli a umyli si ešusy, šli jsme si zahrát hru (předávali jsme si různé věci bez rukou). Nakonec jsme se převlékli do pyžam, vyzubili se, zazpívali pár písniček a šli spát.

V neděli jsme vstávali kolem 7 hodin, uklidili jsme spaní, připravili věci na snídani, nasnídali se (snídaně byla vlastní) a udělali si hygienu. Po hygieně a nástupu jsme si šli do lesa k připravenému Dakotskému kříži a Imnu nám pověděl něco o Mide-wiwinu. Když jsme přišli, dalo se hrát jídlo a my jsme si mezitím balili. K obědu bylo

rizoto, které zbylo ze včera. Po obědě jsme si dobalili, dali krosny ke Kanymu do auta, poklidili chatu a vydali se na cestu. Během cesty jsme hádali stromy. Cca půl hodiny před odjezdem vlaku jsme po sedmikilometrové cestě dorazili na nádraží. Kolem 17:15 jsme dorazili do Příbrami, vzali si věci od Kanyho z auta, dali si palčáka a rozešli se domů.

boj. Icy

ŠATAZPRAS VYČENICHAL....

Jen malí lidé dávají si malé cíle! Pamětliv tohoto rčení vrhnul se Richard z rodu Vlků na plnění základního OP „2000 dřepů a 1000 kliků“, v tomto případě však řádně vytuněného. A to do slova. Tuna spolubojovníků za krkem však pro našeho železnáka nepředstavovala žádnou nezdolatelnou překážku. Orlí pero i s touto zátěží sfouknul během zahajovačky a po právu postoupil na své cestě na bájnou Horu o další stupínek výše. Zcela bez následků však tento výkon nezůstal – zbytnělé bicepsy neumožnily svému nositeli průchod dveřmi do autobusu, a tak Richard musel vyrazit k domovu pěšky. Ani této vý-

zvy se však pranic nezaleknul. Díky mírné oklice zdolal i OP „Podnikni 50 km túru po Jeseníkách“, přičemž horní nádrž Dlouhých strání využil nejen k osvěžení, ale rovnou i ke splnění potřebných podmínek mistrovství Plavec. Gratulujeme!!!!

Každý kousek dřeva dobrý! Nasazení pranců na brigádě ve Štítech bylo opravdu enormní a práce jim šla řádně od ruky. Během odpoledne se podařilo zvítězit nad hromadami poházených krajinek a přeměnit je v úhledně srovnané hraničky v táborové kuchyni. V pracovním zápalu si však nikdo nevšimnul, že se jim podařilo zarovnat nejmladší členku Káňat Větvíčku, které z hromady najednou koukala jen hlava. Co teď? Přerovnat celou hranici? Nakonec zvířel pragmatický názor „dřevo jako dřevo“ a Větvíčka si tak počká na místě do příštího tábora. Ještě že má čepici!

- ŠATAZPRAS -

S PÍSNÍ NA RTU

Rána v trávě (Žalman & spol.)

Ref.: Každý ráno boty zouval,
orosil si nohy v trávě,
že se lidi mají rádi, doufal
a procitli právě.
Každý ráno dlouze zíval,
utřel čelo do rukávu,
a při chůzi tělem sem tam kýval,
před sebou sta sáhů.

1. Poznal Moravěнку krásnou,
a vínečko ze zlata,
v Čechách slávu muzikantů,
umazanou od bláta.

Ref.: Každý ráno boty zouval....

2. Toužil najít studánečku,
a do ní se podívat,
by mu řekla proč holečku,
musíš světem chodívat.

3. Studánečka promluvila,
to ses musel nachodit,
abych já ti pravdu řekla,
měl ses jindy narodit.

Ref.: Každý ráno boty zouval....

HRSTKA VTIPŮ

....skřek toho nejlepšého,
co černý humor
nabízí VI....

Víte, jak se říká hořícímu Polákovi? Plápolák...

- Autor: Imnu

Víte, co dělá ručník v japonské restauraci? Sushi se...

- Autor: pravděpodobně zase Imnu

Stojí takto kohout a dívá se na opékající se kuřata na grilu a říká: „No jo, na solárko a kolotoč by vás užilo.“

Starý Arab žije již přes čtyřicet let v Chicagu. Moc rád by na své zahradě pěstoval brambory a zeleninu, ale je tam sám a cítí se již starý a slabý. Jeho syn studuje v Paříži a otec se rozhodne mu napsat e-mail: „Milý Ahmede, jsem moc smutný, že nemůžu na své zahradě pěstovat brambory. Víím, že kdybys zde byl, pomohl bys mi zahradu zryt. Mám tě rád. Tvůj otec.“

Obratem obdrží odpověď:

„Milý otče, prosím tě, v žádném případě nic na zahradě nedělej! Schoval jsem tam 'tu věc'. Taký tě mám rád. Ahmed.“

Jen pár hodin nato obklíčí dům starého muže americká armáda, námořníci, FBI a CIA. Přeorávají a přerývají zahradu kousek po kousku, prohlížejí každý milimetr, ale nenajdou nic. Rozčarování se opět stahují.

Týž den dostává starý muž ještě jeden e-mail od syna: „Milý otče, jistě je nyní zahrada kompletně zrytá a můžeš zasázet své brambory. Víc pro tebe z takové vzdálenosti nemůžu udělat. Mám tě rád. Ahmed.“

TROCHA BONTONU NIKOHO NEZABÍJE....

Nedávno jsem v zákoutích internetu narazil na skutečný poklad - přes 100 let staré (a tedy časem jistě prověřené) rady počestným dívkám, kterak se chovají na výletech do přírody. A protože náš kmen sestává z velké části z dívek, které si na dobrém vychování jistě zakládají, je tu vaše Kůra, aby vám poskytla neocenitelnou službu v podobě přetisknutí těchto nadčasových rad 😊

1. Z jara a v létě podnikají obyvatelé měst vycházky a výlety na venek do krásné přírody. Kdo po celý týden v kanceláři, dílně neb podobně pilně pracoval, touží v neděli po občerstvení a zotavení u potoka, v přírodě atd.

Aby zotavení to každému usnadněno bylo, jezdí z větších měst zvláštní zábavní vlaky a jsou povozy a omnibusy přichystány k dopravě výletníků. Že jízda taková nebývá vždy nejpříjemnější (nával obecnstva atd.) — nýbrž mívá snad i mnohé obtíže, které nutno trpělivě snášeti, jest samozřejmé. Zlobiti se proto bylo by nemístné a pokazilo by lehce náladu celé společnosti.

2. Ať jedeš povozem neb vlakem, dostav se včas na určené místo; nechati na sebe čekati — zvlášť, jede-li se povozem — jest nezpůsob.

3. Oděv pro výlet volen buď praktický, jenž nebere snadno zkázu skvrnou, prachem, deštěm atd. Kratší sukně, volná obuv! Mimo to pamatujme na možnou změnu počasí a večerní chlad! (Deštník, plaid.)

4. O výletu pohybujeme se volněji, nenuceněji nežli ve městě v místnostech uzavřených, avšak slušnosti musíme dbáti všude. Veselost jest první podmínkou výletu; máme se veseliti a radovati, avšak budme pamětliví, že veselost a radost nejsou totožny s divokostí a nevázaností.

Roztrhaný šat (o trní) neb příliš skvrnitý; časté klopýtání nebo pád jsou věci, které nesluší dívce. Taktéž vrískání a křik při některých hrách jest nezpůsobné.

5. Koná-li výlet větší společnost, jest nejlépe, utvoří-li se výbor, jehož členové starají se jeden o zábavu, druhý o občerstvení, třetí o povozy atd. Podíl útrat na nás připadající zaplaťme hned při výletě.

6. Jedeme-li povozem, vyhradíme nejlepší sedadla na zad pro dámy, které též napřed osedají. Pán, jenž provází dámu, usadí se ve voze proti ní.

7. Při hrách venku budiž brán ohled na dámy. Nehrej tak náruživě, abys zapomněla na slušnost a pěkné držení těla.

8. Podrob se hracím pravidlům.

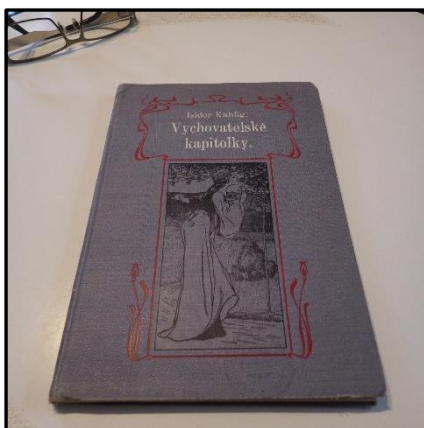
9. Přizpůsob se všeobecným přáním.

10. Je-li vlhko a chladno, nesedej na zemi, zvláště z jara a na podzim!

11. Nevzdaluj se příliš od společnosti!

12. Samo sebou se rozumí, že mladé dívky účastní se výletu vždy jen v průvodu svých rodičů neb starších osob.

www.bejvaloval.cz, původně: Vychovatelské kapitoly - 1913, autor Isidor Kahlig

ŠIFROVÁNÍ O BODY

Ahoj, nový školní rok je tu a s ním i nové šifry. Rovnou navážeme na onu zmíněnou školu, a tak se v šifrách ukrývají přísloví o škole. 😊

Chcete-li získat bonusové bodíky do bodování, pošlete mi řešení šifer na email **Ludmila.Krnavkova@seznam.cz** do 25.10.2022, budu se těšit, vaše Lasička.

1. ATOVIŽ UOLOKŠ ÍŠPELJEN EJ TOVIŽ

-Jára Cimrman

2.

1	2 abc	3 def
4 ghi	5 jkl	6mno
7 pqrs	8 tuv	9wxyz
*	0	#

82,23,43,61,32 74,32

71,73,63

94,43,83,63,81

62,32 71,73,63

74,52,63,53,82

-Seneca

3. ZzghÁKgwLpAdnjsDnNí ŠšmKymsjOLmsyY JSbjgOugtU OgD
TtcOHuxmboO,
abAnjxBY SjkghI gaROsajkbDdhklaČE DjsxhiOPxsLhbxszuzNlsqwLI
VvqZdDsuĚkhscLxnjÁjbsNsaĪ

-J.M. Bruca

4. $A=B$

WF TLPMF NVTJNF EBWBU QPAPS, B W AJWPUF KFTUF WFUTJ

-Pavel Kosorin

5. $\frac{1}{1} \cdot \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{3} \cdots \frac{1}{n-1} \cdot \frac{1}{n} = \frac{1}{n}$

-Aulus Gellius

JAVOROVÁ NAŽKA ZÁŘÍ 2022

Bodování starších

1. místo	Ra. Liška	174 bodů	Vlci	100% docházka
2. místo	Ra. Vrabčák	173 bodů	Káňata	100% docházka
3. místo	Va. Větvička	168 bodů	Káňata	100% docházka
4. místo	Ga. Morče	154 bodů	Vlci	
5. místo	Va. IQ	147 bodů	Vlci	
6. místo	Va. Korálka	144 bodů	Vlci	
7. místo	Sg. Sedmikráska	116 bodů	Káňata	
8. místo	boj. Oheň	115 bodů	Vlci	
9. místo	boj. Padák	110 bodů	Vlci	
10. místo	Va. Sasanka	108 bodů	Káňata	
11. místo	Va. Říša	90 bodů	Vlci	
12. místo	boj. Bety	85 bodů	Káňata	
13. místo	boj. Čmelák	60 bodů	Vlci	

Bodování mladších

1. místo	Va. Mrkvička	176 bodů	Sovy	100% docházka
2. místo	boj. Sýček	173 bodů	Sovy	100% docházka
3. místo	boj. Beruška	114 bodů	Sovy	
4. místo	boj. Uhlík	113 bodů	Medvědi	
5. místo	boj. Kachnička	112 bodů	Medvědi	
6. místo	boj. Drozdík	109 bodů	Medvědi	
7. místo	boj. Beran	87 bodů	Sovy	
8. místo	hledač Střela	76 bodů	Medvědi	
9. místo	hledač Mareček	46 bodů	Medvědi	
10. místo	hledač Očko	40 bodů	Sovy	
11. místo	hledač Vanesska	30 bodů	Medvědi	

Bodování nejmladších

1. místo	hledač Týna	111 bodů	Koníci	100% docházka
2. místo	hledač Motýlek	109 bodů	Koníci	100% docházka
3. místo	hledač Nikinka	105 bodů	Koníci	100% docházka
4. místo	hledač Julinka	94 bodů	Koníci	
5. místo	hledač Zoubek	87 bodů	Koníci	100% docházka
6. místo	hledač Čertík	76 bodů	Koníci	

7. místo	hledač Brepta	75 bodů	Koníci
8. místo	hledač Šimonek	74 bodů	Koníci
9. místo	hledač Honzík	54 bodů	Koníci
10. místo	hledač Ještěrka	53 bodů	Koníci
11. místo	hledač Terezka	43 bodů	Koníci

A jsme opět na začátku. Startovní čára je stejná pro všechny a záleží jen na vašem snažení, na jaké příčce najdete svoje jméno či přezdívkou po příštím táboře. Jen zopakuju, že k bodům ze schůzek a celokmenových akcí si můžete sem tam přijít i na nějakou tu prémiovou porcičku důležitých bodíků, které se v konečném součtu můžou ukázat jako ty rozhodující. I v této Kůře na vás třeba čekají šifry od Lasičky, hodnoceny jsou i vaše příspěvky do časopisu (zápisy z akcí, vtipy, příběhy či jakákoli jiná vlastní tvorba) atakdále atakdále. Především se však vyplácí pravidelná účast na akcích. To je ostatně nejlépe vidět hned po prvním uzavřeném měsíci, kde stovkaři okupují ta horní patra tabulek. A bylo by jich jistě víc, ale některé z účasti na cyklobrigádničení vyřadila nemoc nebo neústupnost rodičů, které se nelze příliš divit - podzimní chlad jistě prověřil tepelnou kvalitu spacáků. Ale nezoufejte, máte před sebou spoustu času všechno ještě dohnat. Držíme vám palce a přejeme mnoho úspěchů

JAVOROVÝ LIST ZÁŘÍ 2022

1. místo	Káňata	130 bodů
2. místo	Vlci	124 bodů
1. místo	Sovy	118 bodů
2. místo	Medvědi	81 bodů
1. místo	Koníci	80 bodů

OBSAH 310. ČÍSLA BK

Slovo úvodem....(Sa. TAWASUTA)	str. 2
Zahajovačka (Dredy, Ra. Lasička)	str. 3-4
Cyklobrigáda (boj. Oheň)	str. 5
40 let Midewiwinu (Sa. TAWASUTA)	str. 6-9
Malebnost ve všem aneb cit pro detail (Sg. EHAWIN)	str. 10-11
Práce na klubovně nikdy nekončí.... (Sa. WATOKNAPA)	str. 12-14
Indiánská historie (Sa. TAWASUTA)	str. 15-19
Bílá bizoní žena (Sg. EHAWIN)	str. 20-21
Děni u Mohawků (boj. Icy)	str. 22-23
ŠATAZPRAS vyčenichal.... (Sa. TAWASUTA)	str. 24
S písní na rtu (Sa. TAWASUTA)	str. 25
Hrstka vtipů (Ga. Morče)	str. 26
Trocha bontonu nikoho nezabije (Sa. TAWASUTA)	str. 27-28
Šifrování o body (Ra. Lasička)	str. 29
Javorová nažka / Javorový list září 2022 (Sg. Čivava)	str. 30-31

Kontakty:

Redakce: brezova.kura@centrum.cz, tel. 601 324 499 (TAWASUTA)

Triumvirát (vedení kmene):

edita.riff@seznam.cz, tel. 602 579 627 (EHAWIN)

mi.veiser@gmail.com, tel. 722 924 970 (Dredy)

anicka.odlozilova@email.cz, tel. 606 554 135 (Čivava)

Web: www.shawnee.cz E-mail: shawnee@centrum.cz Fcb: [Šavani Zábřeh](#)

Náš oddíl stále přijímá nové členy, schůzky v Zábřeze probíhají každé pondělí v 16:00-18:00 (Medvědi) a pátek v 16:00-18:00 (Vlci) na klubovně - Sušilova 65, Zábřeh. Ve Zvoli se scházíme v klubovnách Komunitního centra (bývalé kino ve farní zahradě) ve čtvrtek 17:00-19:00 (Koníci) a v pátek 16:00-18:00 (Sovy) a 16:00-18:00 (Káňata). Rádi vás uvítáme v našich řadách. Přijďte mezi nás osobně v některý z uvedených časů nebo kontaktujte triumvirát (telefony a emaily výše)!

Toto číslo Březové kůry vyšlo dne 3.10.2022.